

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. Č.,** zast. Mgr. Václavem Jindrou, advokátem se sídlem Pařížská 128/22, Praha 1, proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutím žalované ze dne 9. 12. 2008, č. j. 2638/08, a ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2638/08, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, č. j. 10 Ca 241/2009 – 134,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, č. j. 10 Ca 241/2009 – 134, **se** v rozsahu výroku I., jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 9. 12. 2008, č. j. 2638/09, **zrušuje**.

II. Žaloba proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 9. 12. 2008, č. j. 2638/08, **se odmítá**.

III. Kasační stížnost proti výroku II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, č. j. 10 Ca 241/2009 – 134, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2638/08, **se zamítá.**

IV. Kasační stížnost proti výroku III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, č. j. 10 Ca 241/2009 – 134, o náhradě nákladů řízení, **se zamítá.**

V. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

VI. Odměna advokáta Mgr. Václava Jindry **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byly zamítnuty jeho

žaloby proti oběma výše uvedeným rozhodnutím žalované. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2008, č. j. 2638/08 (poznámka NSS: ve výroku I. rozsudku městského soudu je uvedeno nesprávné č. j. „2638/09“) byl stěžovateli podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), určen advokát k poskytování právní služby v řízení o jeho ústavní stížnosti. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2638/08, pak bylo rozhodnutí o určení advokáta zrušeno z důvodu narušení důvěry mezi určeným advokátem a jeho klientem ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o advokacii.

Městský soud v napadeném rozsudku uvedl především to, že v řízení před Ústavním soudem musí být účastník zastoupen advokátem na základě plné moci. Podmínka udělení písemné plné moci se dle názoru soudu vztahuje i na případy, kdy je účastníku řízení advokát určen Českou advokátní komorou, neboť podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii určení nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními právními předpisy pro zastupování v řízení. V daném případě tak bylo nezbytné, aby stěžovatel určenému advokátu udělil písemně plnou moc. Odmítl-li tak učinit, neposkytl advokátu potřebnou součinnost. Soud dále zdůraznil, že z korespondence mezi stěžovatelem a určeným advokátem, v níž první jmenovaný užil vulgárního a urážlivého oslovení adresáta, zcela jasně vyplývá absence nezbytné důvěry klienta vůči svému zástupci. Za takové situace není možné po určeném advokátu požadovat, aby stěžovatele zastupoval. Podle městského soudu postupovala žalovaná v souladu se zákonem, pokud na základě žádosti určeného advokáta rozhodla o zrušení jeho určení, aniž by stěžovateli pro dané řízení určila advokáta jiného. Jak vyplývá z § 18 odst. 2 věty druhé zákona o advokacii, může být v téže věci žadateli určen advokát pouze jednou (s výjimkou případů uvedených v § 19 téhož předpisu). Ačkoliv tedy § 20 odst. 2 zákona o advokacii výslovně uvádí pouze možnost určeného advokáta požádat žalovanou o určení jiného advokáta, je třeba toto ustanovení vykládat tak, že je advokát oprávněn žádat o zrušení určení, přičemž v případě odepření součinnosti klientem nebo narušení jejich vzájemné důvěry žalovaná takové žádosti vyhoví. Městský soud proto výrokem I. a výrokem II. rozsudku zamítl žaloby proti oběma napadeným rozhodnutím žalované. Výrokem III. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi body jeho žaloby, že vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jakož i to, že chybně posoudil rozhodné právní otázky; uplatňuje tedy kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Jednotlivé body kasační stížnosti, v nichž své námitky podrobněji rozvedl, jsou však místy obtížně srozumitelné. Z kasační stížnosti je přesto patrný stěžovatelův nesouhlas se závěry soudu a žalované, že určenému advokátu neposkytl dostatečnou součinnost, a že svým jednáním narušil jejich vzájemnou důvěru. V této souvislosti vyslovil přesvědčení, že záleželo jen na něm, kdy určenému advokátu udělí plnou moc pro zastupování v řízení o své ústavní stížnosti, a expresivní oslovení advokáta v jednom dopise, který navíc „*nebyl tou písemností, v níž žalobce poptával či požadoval splnění právní služby*“, nelze považovat za vyslovení nedůvěry. Městskému soudu dále vytkl, že nepřisvědčil jeho námitkám směřujícím proti formálním i materiálním nedostatkům obou rozhodnutí žalované. Podmínky stanovené rozhodnutím o určení považoval soud za pouhou citaci zákona o advokacii, ačkoliv podle stěžovatele se jedná o nezákonnou reglementaci právního vztahu advokáta a jeho klienta. Žalovaná nebyla oprávněna rozhodnout na základě žádosti

advokáta o zrušení jeho určení, neboť taková možnost z § 20 odst. 2 zákona o advokacii nevyplývá. Kromě toho stěžovatel spatřuje vady rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009 i v absenci poučení o opravném prostředku a v odkazu na neúčinný právní předpis, přičemž v závorce uvádí zákon č. 85/1996 Sb. Konečně stěžovatel namítá také to, že součástí správního spisu jsou písemnosti obsahující údaje, o nichž je advokát povinen zachovávat mlčenlivost, které byly patrně „*vyneseny*“ advokátem z advokátního spisu bez jeho vědomí.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že soud v dané věci postupoval v souladu s právními předpisy, přičemž vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná dále zdůrazňuje, že pokud vyhověla stěžovatelově žádosti o určení advokáta, bylo povinností stěžovatele udělit advokátu plnou moc neprodleně. Pokud tak stěžovatel neučinil, lze mít za to, že advokátu neposkytl potřebnou součinnost. Stěžovatelovo vulgární oslovení advokáta v dopise, který mu zaslal, pak jednoznačně svědčí o absenci jeho důvěry vůči dotyčnému. Určení advokáta nelze považovat za nezákonnou reglementaci vztahu účastníka řízení a jeho zástupce; jednotlivé podmínky určení, jež byly v rozhodnutí o určení uvedeny, vycházely z § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Pokud jde o námitku aplikace neúčinného právního předpisu, žalovaná uvedla, že v dané věci postupovala dle platného a účinného znění zákona č. 85/1996 Sb. Rozhodnutí o určení advokáta i rozhodnutí o jeho zrušení jsou předvídána v § 55 odst. 1 a § 45 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii a advokát proto v těchto případech nemá povinnost mlčenlivosti. Ve zbytku žalovaná odkázala na svá dřívější vyjádření v dané věci a navrhla kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 13. 2. 2012 se stěžovatel vyjádřil k obsahu vyjádření žalované i ke své kasační stížnosti. V tomto svém vyjádření však stěžovatel pouze opakuje skutečnosti a argumenty již obsažené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto považuje za nadbytečné věnovat se jeho podrobné rekapitulaci.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s, pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že nezákonnost rozhodnutí žalované je způsobena tím, že jsou ve správním spise založeny písemnosti obsahující údaje, o nichž je advokát povinen zachovávat mlčenlivost. Vzhledem k tomu, že stěžovatel tuto námitku v žalobě neuplatnil, přičemž neuvádí, že by mu tato skutečnost byla před jejím podáním neznámá, posoudil zdejší soud tuto námitku jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a z tohoto důvodu se jí věcně nezabýval.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se v první řadě musel zabývat tím, zda řízení před městským soudem nebylo stiženo vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to i přesto, že stěžovatel v kasační stížnosti takovou vadu výslovně nenamítal (ve smyslu tohoto ustanovení poukázal toliko na možnou nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů v důsledku nedostatečného vypořádání žalobních námitek), neboť se jedná o natolik zásadní vadu, že je k ní třeba přihlížet podle § 109 odst. 3 s. ř. s. *ex offo*.

V dané věci totiž nelze přehlédnout, že stěžovatelova žaloba směřovala proti oběma výše uvedeným rozhodnutím žalované současně (v podstatě se jednalo o dvě žaloby). Byla podána až poté, co žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009 své předchozí rozhodnutí o určení advokáta ze dne 9. 12. 2008 sama zrušila. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že existence pravomocného správního rozhodnutí je podmínkou, bez níž nelze předmětné řízení vést. Správní soud nemůže zrušit správní rozhodnutí, které již bylo překonáno dalším postupem žalované a neodpovídá realitě. Žaloba směřující proti již zrušenému správnímu rozhodnutí je proto nepřípustná podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a soudu nezbývá nic jiného, než ji odmítnout. Pokud tedy městský soud výrokem I. rozsudku rozhodl tak, že se žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2008 zamítá, postupoval nesprávně, neboť námitky směřující proti tomuto rozhodnutí nebyly z výše uvedených důvodů způsobilé k věcnému projednání.

Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval pouze těmi kasačními námitkami, které se vztahují k druhému z rozhodnutí žalované, tedy k rozhodnutí o zrušení určení advokáta ze dne 17. 2. 2009.

Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů stěžovatel uplatnil pouze v obecné rovině, aniž by ji podrobněji rozvedl ve vztahu k žalobním bodům, jež se týkaly druhého z napadených rozhodnutí. Z konstantní judikatury zdejšího soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; veškerá zde citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74. Z napadeného rozsudku městského soudu je však *prima facie* patrné, že tento netrpí žádnými z výše popsaných nedostatků. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi tvrzeními a argumenty uplatněnými stěžovatelem v žalobě. Nejvyšší správní soud ovšem nepřehlédl, že ve výroku I. napadeného rozsudku uvedl městský soud nesprávné číslo jednací rozhodnutí žalované (2638/09 namísto 2638/08). Jedná se o zjevnou nesprávnost, neboť v záhlaví i v odůvodnění je rozhodnutí specifikováno správně. Tato nesprávnost je ovšem součástí výroku; Nejvyšší správní soud její význam přesto nehodnotil, neboť tento výrok v kasačním řízení neobstál z jiných důvodů. Nelze mít tedy za to, že by byl předmětný rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že určenému advokátu neposkytl dostatečnou součinnost, a že se vůči němu zachoval nevhodně. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2008 byl advokát Mgr. Tomáš Rada určen k poskytnutí právní služby stěžovateli v řízení před Ústavním soudem. Podle § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, a § 28 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitého přiměřeně podle § 63 zákona o Ústavním soudu, musí být účastník řízení před Ústavním soudem zastoupen advokátem na základě plné moci. Poslední věta § 18 odst. 2 zákona o advokacii výslovně stanoví, že *určení advokáta Komorou nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními právními předpisy k obhajobě toho, jemuž byl advokát Komorou určen, v trestním řízení nebo k jeho zastupování v jiném řízení*. Udělení písemné plné moci advokátu Mgr. Radovi a její předložení Ústavnímu soudu tak bylo v tomto případě zcela nezbytné pro to, aby mohl jmenovaný advokát činit v zastoupení stěžovatele a v jeho zájmu právní úkony v daném řízení. Jednání stěžovatele, jenž určenému advokátu odmítl plnou moc udělit, lze proto považovat za odepření součinnosti nezbytné k realizaci právního zastoupení. Důvody, které stěžovatele k takovému postupu vedly, nejsou z tohoto hlediska relevantní. Pokud pak stěžovatel reagoval na snahu určeného advokáta sjednat si s ním schůzku ve své kanceláři, získat od něj písemnou plnou moc a doplnit jeho ústavní stížnost tak, že jej v přípise ze dne 2. 2. 2009 hanlivě oslovil, jedná se o hrubou, a s ohledem na obsah jejich předchozí vzájemné korespondence zcela nepochopitelnou, urážku. Je tedy nepochybné, že jednáním stěžovatele došlo k vážnému narušení důvěry mezi ním a jeho advokátem.

Výše jmenovaný advokát tedy za dané situace požádal o zrušení určení a žalovaná jeho žádosti vyhověla. Přitom postupovala podle § 20 odst. 2 zákona o advokacii, jenž stanoví: *Advokát je oprávněn smlouvu o poskytování právních služeb vypovědět, popřípadě požádat o zrušení ustanovení nebo požádat Komoru o určení jiného advokáta, dojde-li k narušení nezbytné důvěry mezi ním a klientem nebo neposkytuje-li klient potřebnou součinnost. Advokát je oprávněn takto postupovat také tehdy, pokud klient přes poučení advokátem o tom, že jeho pokyny jsou v rozporu s právním nebo stavovským předpisem, trvá na tom, aby advokát přesto postupoval podle těchto pokynů*.

Stěžovatel se domnívá, že žalovaná nebyla oprávněna takové rozhodnutí vydat, neboť z textu citovaného ustanovení je zřejmé, že advokát, jenž byl určen k poskytnutí právní služby, není, na rozdíl od advokáta ustanoveného soudem, oprávněn požádat o zrušení svého určení (ustanovení), ale může žádat toliko o určení jiného advokáta. Nejvyšší správní soud se však s tímto názorem stěžovatele neztotožňuje. Citované ustanovení je totiž nutné vykládat v kontextu dalších ustanovení zákona o advokacii, zejména ustanovení § 18 odst. 2 a § 19 odst. 1 tohoto předpisu. Zákon o advokacii totiž rozlišuje obecně dvě kategorie případů, v nichž určený advokát není schopen klientovi právní služby poskytnout. Podle § 19 odst. 1 je advokát povinen jejich poskytnutí odmítnout, jestliže (a) v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, (b) osobě, jejíž zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o právní služby žádá, poskytl již v téže věci nebo věci související právní služby advokát, s nímž vykonává advokacii ve společně (§ 11 odst. 1), nebo v případě zaměstnaného advokáta advokát, který je jeho zaměstnavatelem, anebo advokát, který je zaměstnancem stejného zaměstnavatele, (c) by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit, (d) projednání věci se zúčastnil advokát, případně osoba

advokátovi blízká, (e) zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, jsou v rozporu se zájmy advokáta nebo osoby advokátovi blízké.

Ustanovení § 19 odst. 1 zákona o advokacii tedy předpokládá situace, kdy poskytnutí právní služby brání skutečnost, že zájmy klienta, jemuž byl advokát určen, jsou v rozporu se zájmy určeného advokáta nebo jiných osob, jež jsou s tímto advokátem v určitém vztahu, nebo jiná obdobná skutečnost. Jedná se tedy o překážku poskytnutí právní služby na straně advokáta. Pro tyto případy zákon stanoví povinnost určeného advokáta její poskytnutí odmítnout. Shora citované ustanovení § 20 odst. 2 naproti tomu dává advokátu oprávnění žádat o zproštění povinnosti poskytnutí právní služby, pokud mu klient neposkytuje potřebnou součinnost, svým jednáním narušuje jejich vzájemnou důvěru nebo po něm požaduje, aby jednal v rozporu se stavovskými předpisy nebo se zákonem, tedy v případech, kdy poskytnutí právní služby brání sám klient svým jednáním nebo opomenutím.

Ustanovení § 18 odst. 1 věty druhé zákon o advokacii přitom jasně stanoví, že v téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19. Zákon tak v tomto ustanovení zohledňuje, zda bylo poskytnutí právní služby znemožněno okolnostmi na straně advokáta, nebo postupem jeho klienta. V druhém z uvedených případů je již vyloučeno, aby byl žadateli v téže věci určen jiný advokát. I kdyby tedy určený advokát žádost o zrušení určení formuloval shodně s textem § 20 odst. 2 zákon o advokacii a požádal, aby byl stěžovateli určen jiný advokát, žalovaná by přesto byla oprávněna rozhodnout toliko o zrušení jeho určení. Stěžovateli proto nelze přisvědčit v názoru, že zrušení rozhodnutí o určení advokáta žalovanou bylo v rozporu s § 20 odst. 2 zákona o advokacii.

Stěžovatel žalované rovněž vytýká, že v rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009 nebyl poučen o opravném prostředku. O pravdivosti tohoto tvrzení není pochyb; stejnopis tohoto rozhodnutí, jenž je založen ve spise žalované, takové poučení skutečně neobsahuje. Účelem poučení o opravném prostředku je informovat účastníka řízení o tom, jakým způsobem se může bránit proti vydanému rozhodnutí, pokud s ním nesouhlasí. V projednávané věci nelze přehlédnout, že stěžovatel i přes nedostatek takového poučení postupoval po vydání a doručení předmětného rozhodnutí procesně správným způsobem, když proti němu včas podal správní žalobu. Pochybení žalované spočívající v nedostatku poučení o opravném prostředku tak v tomto případě nikterak nezasáhlo do právního postavení stěžovatele; nejedná se tedy o takovou vadu, pro kterou by její rozhodnutí muselo být zrušeno.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že žalovaná při vydání rozhodnutí o zrušení určení advokáta postupovala podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii v účinném znění. Námitka stěžovatele, že byl na věc aplikován neúčinný právní předpis, je proto nedůvodná.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. rozsudku městského soudu a žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2008 odmítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.; z tohoto důvodu již nerozhodl o vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost proti výroku II. rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel sice výslovně brojil proti výrokům I. a II. rozsudku městského soudu, ovšem výrok III. o náhradě nákladů řízení je výrokem závislým na výrocích věcných. Vzhledem k tomu, že jeden z věcných výroků byl zrušen, musel se Nejvyšší správní soud zabývat i tím, zda není třeba zrušit i výrok o náhradě nákladů řízení. Dospěl k závěru, že skutečnost, že byl zrušen výrok I. nemá na náhradu nákladů řízení vliv, neboť v této části Nejvyšší správní soud žalobu sám odmítl. V případě odmítnutí návrhu totiž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.), což odpovídá výroku vyslovenému městským soudem. Kasační stížnost, jíž je třeba vztáhnout na celý rozsudek městského soudu, proto byla zamítnuta i v této části.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšné žalované náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto advokátu Mgr. Václavu Jindrovi přiznává odměnu za jeden úkon právní služby (studium spisu dne 3. 8. 2011) ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč odpovídající dani, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tedy činí 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně

senátu